

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΤΙΡΕΝΤΕ ΔΟΡΝΤ

Η ΔΙΠΛΟΘΑΝΑ ΤΩΜΕΝΗ

ΟΝΤΕΥΑΝΕ μεσάνυχτα. Τό φεγγάρι το ξείδιες πίσω απ' τ' σύννεφα, κι' όταν έβγαινε απ' στά' δλόφωτο, ο Πέτρος διέκρινε μπρός του τους πολυάριθμους ξόλιονες και πέτρινους σταυρούς του μικρού νεκροταφείου του χωριού του.

Μά τί ζητούσε άραγε τέτοια ώρα έχει πέρα, που βγαίνουν βρυκόλακες και φαντάσματα, ο νέος περπατώντας σκυρτός, με βαρύ βήμα, έξω απ' τ' κάγκελλα του νεκροταφείου; Τί ζητούσε;

Φραντζέσκα, ή κόρη του Μπάριτα-Γιάννη, τού μεγαλύτερου νοικοκύρη του χωριού, και τί συνόδεσε κι' αυτός, πριν ο ήλιος τής ημέρας σβύσει, ως την τελευταία της κατοικία.

Τί ζητούσε λοιπόν ο Πέτρος, τί γόρευε τριγυρνώντας έξω από τί βουβή κατοικία των νεκρών;

Απ' την ώρα που έφυγε μαζί με τούς συγγενείς τής άρραβωνιαστικής του απ' τó νεκροταφείο ο Πέτρος έννοιθε μέσα του μία έπιτακτική ανάγκη νά πάη μόνος του νά θρηνηγή τον χαμό τής άγαπημένης του πάνω απ' τόν τάφο τής, νά περάχ έπάνω στο κοπά χόμα που τήν σκέτασε, και νά τό ποτίσει με τήν αιχμή και μαύρα δάκρυά του.

Γι' αυτό τριγυρνόσε κει πέρα ώρες δλόκληρες.

Σέ κάποια στιγμή ο θλιμμένος νέος στάθηκε κι' άκουμπώντας στα κάγκελλα του νεκροταφείου, ψιθύρισε:

— "Όχι δέν μπορώ !... Φοβάμαι πώς θά τρελάθω !..."

Μά άφού έβριζε γύρω του μία ματιά φοβισμένη και είδε τήν ήσυχη έρημιά που βασιλευε, πήρε θάρρος και άρσακέλισε τά χαμηλά ξόλινα κάγκελλα, που τόν χώριζαν απ' τούς τάφους.

Μόλις όμως βρέθηκε μέσα στην κατοικία των νεκρών, τόν έπιασε ένας φόβος τρομερός. Τά παράξενα φανταστικά κι' άλλόκοτα σχήματα που παίρνανε ή σκιές των σταυρών και τών δέντρων κάτω απ' τó φώς του φεγγαριού, τού γεμίσανε τήν ψυχή με μία παγερή άνατοχίλια και δέιλιασε. Έκανε μάλιστα νά ξαναπήδηση τά κάγκελλα και νά φύγη, αλλά μία μυστηριώδης κι' άκατανίκητη δύναμις τον ύποχρέωσε νά προχωρήσει έμπρός.

Έβράδισε πατώντας ανάλαφρα, με τεντωμένα αυτιά κι' ορθώνοντα μάτια. Τήν νεκρική σιωπή τού νεκροταφείου δέν τήν τάραιε παρά ή παρουσία του. Έσφιγγε σέ λίγο μία δεντροστοιχία και σταμάτησε. Άκουρχάστηκε. Δέν άκούγονταν ο παραμικρός θόρυβος. Η καρδιά του μόνον χτυπούσε δυνατά. Η ά ατμόη του ήταν βαρεία και δύσκολη. Προχώρησε ωστόσο, πάμ εμπρός, ένώ τó φεγγάρι είχε κρυφεί πίσω από ένα μικρό σύννεφο.

Ο Πέτρος είχε λογαριάσει καλά πού είχαν θάψει τήν καλή του, και σέ λίγο, όταν διέκρινε ένα μικρό μοναχικό κυπαρίσσι, προχώρησε ίσα προς τά εκεί....

Άξερνα όμως, μία κραυγή φρίκης και τρόμου βγήκε μέσα απ' τó λαγόγγι του, τά μάτια του πετάχτηκαν έξω απ' τίς κογχές τους, τά σάγνια του άρχισαν νά χτυπούν σάν νάχε πυρετό και τó αίμα του νά παγώνη μέσα στις φλέβες του... Έκανε προς τά πίσω και στάθηκε, μη μπορώντας νά προχωρήσει πειά ούτε μισό βήμα, λές και κάποιους τού είχε καρφώσει τά πόδια του άπάνω στη γή.

Μήπως όνε γενόταν έβνιος, μήπως είχε πάθει καμιά παρόξνοση;

Όχι! Έβλεπε λίγα βήματα μακριά του δύο άνθρώπινες σκιές νά μοιρομιρίζουν μεταξύ τους, νά χειρονοιοούν, νά σκύβουν και νά σηκώνονται. Κι' ο φόβος του γίνηκε αφάνταστα πύο μεγάλος, όταν διέκρινε τούς δύο έκείνους βρυκόλακες, γιατί βρυκόλακες θά ήσαν, νά τριγυρίζουν πάνω απ' τόν τάφο τής άγαπημένης του.

Έκλεισε τότε τά μάτια του απ' τó τρομερό, φρικώδες κι' άπαιστο μαρτύριο. Μά μόλις σφάλισε τά μάτια του, παρακαλώντας τó θάνατο νά τόν λυτρώση, άκουσε μία σαφρακτική κραυγή άγονίας και πόνου κι' άνατήδησε με σπονημένα τά μαλλιά του από φρίκη. Καί τότε στό φώς του φεγγαριού είδε μέσ' απ' τόν τάφο τής άγαπημένης του νά προβάλλη άτότοια ένα φάντασμα δλόλευκο, τόν πρόσωπο τού όποιου ο Πέτρος άναγνώρισε τήν άρραβωνιαστική του.

— "Ώ! Θεέ μου!..." Άφρησε μία τρομαγμένη φωνή και σταυροκόπηθηκε. Είχε ή Φραντζέσκα!... Είπε τó φάντασμα τής!..

— Έγώ, έγώ είμαι, Πέτρο! τού άπάντης ή νέα. Δέν είμαι φαν-

τασμα, μη φοβάσαι. Βοήθεια!... Σώσε με!...

Κι' άρχισε νά προχωρή προς τó μέρος του βογγώντας άπελπιστικά.

— Στάσου! Άφρησε τότε μία πνιγμένη φωνή ο Πέτρος, άνασηκωνοντας τά χέρια του. Στάσου!... Μην πλισιάσεις... Μη μ' άγγίσεις.

Είχε παγώσει όλος. Η φωνή του πνίγηκε στό λαγόγγι του. Οί άφκοί του παράλυσαν.

— Στάσου!... Στάσου!... Έλεος!...

Η άναπνοή του κόπηκε, ή καρδιά του σφίχτηκε δυνατά κι' άπότομα έπεσε κάτω ανάσκελα, σάν ένα δέντρο που τó κόβανε σούριζα...

— Πέτρο!... Ξαναφώνησε ή Φραντζέσκα...

Και καταματομένη, με κορμίνα δύο δάχτυλα τού άριστερού χεριού τής, πνίγοντας τον άγριο πόνο που αισθανότανε, γονάτισε κοντά στόν άγατημένο τής κι' άρχισε νά τού φωνάζη, κουνώντας τον μ' όλη τή δύναμή τής:

— Πέτρο!... Άκουσε με Πέτρο! Σου μιλώ έγώ, ή Φραντζέσκα σου, που με θάψανε ζωντανή! Μη φοβάσαι, άνοιξε τά μάτια σου νά με δής... Πονώ, Πέτρο... Πονώ! Δου κλέμρες άνοιξαν τόν τάφο μου και μου κόβανε τά δάχτυλά μου, γιά νά μου κλέβοντε τά δαχτυλίδια μου! Σήκω, Πέτρο, και μίλησέ μου! Νά, σέ φιλώ στό στόμα Πέτρο, σέ χαϊδεύω, με τά ματωμένα χέρια μου! Πέτρο, άγάτη μου... δέν μ' άκούς; Άπτήσου με... έλεος!..

Ο Πέτρος όμως δέν μπορούσε πειά νά σηκοθή... ούτε και ν' άκούση... Ήταν νεκρός!..

Ο μεγάλος τόν τρομός, ή συγκίνησης και ή φρίκη, τόν είχαν σκοτίσει... Η Φραντζέσκα μέσα στον μεγάλο, στόν άνεκφραστο πόνο τής, που πλημμύριζε όλη τήν ψυχή τής, δέν είχε αντίληψη τήν τραγική πραγματικότητα, κι' άγκαλιάζοντας τόν άγατημένο τής, τόν άνασηκωσε λίγο. Άσφαιρα όμως πρόβαλε δλόφωτο τó φεγγάρι και φώτισε τήν γλωμιά και άλλοιωμένη μορφή του Πέτρου... Τότε πειά ή νέα κατάλαβε, πως δέν κρατούσε στην άγκαλία τής παρά ένα πτώμα... Τό φώς τής θύλασε, ή καρδιά τής σταμάτησε. Πάγωσε σούγκομη, έλασε με μιάς έλες τής τίς δυνάμεις κι' άφρησε νά τήν παρασύρη τρός τά κάτω τó βάρος τού νεκρού!..

Τήν άλλη μέρα, τούς βρήκανε νεκρούς, παγωμένους και τούς δύολίγα βήματα μακριά απ' τόν άνοιγμένο άφο τής Φραντζέσκας.

Τά δύο μεσαία δάχτυλα τής άτυχης νέας, ήταν σούριζα κολλημένα με τó μαχαίρι. Η άσπρη τής νεκρική φορεσιά ήταν γεμάτη αίματα!... Θάψανε και τούς δύο νέους στόν ίδιο τάφο, χωρίς ποιά νά μάθουν τί είχε συμβή κατά τήν τροχιά εκείνη νύχτα στό νεκροταφείο...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΣΤΕ ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Γιατί έκλαψε
Δυό κυρίες δμιλοούν σ' ένα σαλόνη γιά ζωγραφική. Ο μικρός Μπόμπ, ο όποιος είνε παρών, έπερβαίνει:

— Έρένα, μία μέρα, ένας ζωγραφικός πίνακας μ' έκανε νά κλαίω επί μία ώρα!

— Ήταν, λοιπόν, τόσο συγκινητική αυτή ή είκόνα; τόν ρωτοούν.

— Όχι, άπαντά, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε μόλις τήν άγγιξα... ξεκαρφώθηκε κι' έπεσε άπάνω στό κεφάλι μου!

Σ' ύγχρονες Γυναίκες
Ο Γάμπος.—(Πρός τή νύφη ή όποια παντρεύεται γιά τρίτη φορά) Γιατί είσαι έτσι μελαγχολική;

Η Νύφη.—Άχ, Έβουάδε! Έχω ένι προαίσθημα... ότι παντρεύομαι γιά τελευταία φορά!

Προνοητική Γυναίκα
Ο πονηρός φοιτητής.—Πού λές, κυρία, ή πρόψη σπιτονοί, κοκυρά μου έχυσε μαύρα δάκρυα όταν έφυγα και τής άφρησε τó δωμάτιο...
Η Έξυπνη σπιτονοίκοκυρά.—Ναι, μά έγώ... παίρνω μπροστά κάθε μήνα τó νοίκι!

Η Έξήγησις
Ο πελάτης ένόδς τοκογλόφου.—Γιατί μάθατε στόν παπαλό σας νά λέη τίς λέξεις: «άχρησι», «ματαρά», «παλημόφωτε»;
Ο τοκογλόφος.—Λέν τώ τίς έλαβα έγώ. Τίς άκούει κάθε μέρα... άπό τούς πελάτες που μ' έπιτελέπονται!

Διέκρινε ένα μοναχικό κυπαρίσσι και προχώρησε ίσια προς τά εκεί!...